

81/1961

61

polja

53-54

novi sad - 30. jun 1961.

godina VII - cena 50 dinara

OSKAR DAVIČO

MNB. 6p. 2000

O D G O V O R N A P I T A N J E

Ima li neangažovane ljuba-
vi? Imma li neangažovane poe-
zije? Ništa što možemo reći i
ništa što još ne možemo, ni-
što životno i ništa smrtno to
ne zna da bude. I čutnina je

deo čina govora, tog obraća-
nja, tog dejstva. Samim tim

tendencioznog. Makar kao ne-
mirenje poetskog govora s iz-
govorljivim. Makar kao zave-
sa pesnika protiv svih nenuž-
nih, subjektivističkih odavde

do ovde. Angažman govora u
poeziji je prisutan bar toliko

koje apsolutno koliko je to

namera ne mislim da opravdavam

u činu. Pa je izlišno duplirati

vek, nekad svakako u većoj

užim pojmom onaj širi koji ga

meri no sada, žrtva isključi-

od pre sadrži i sinonimizuje.

Sva je poezija angažovana. I ljivosti, podozrenja što su se ne i emocionalne starine. Is-
ona koja tvrdi da to nije i zajedno udruživali protiv pe-
tinski pesnik danas i pred de-
krije svoje koordinate kao da vanja. Jesu li dočekana bolja lima nacionalnog umetničkog

su sramotne. Kao da se išta vremena skrštenih ruku? Mi-

genija ne može da se ponaša

može sakriti. Kao da moralna

slim da nikad nisam agitovao kao čuvat koji brani muzej-

za tako šta.

Poezija je za mene uvek bi-
barbarstva savremenosti. Ne

la izraz osećanja i misli koje znači da je zato rušilac mu-
su realne šanse sveta jer jesu zeja. Istinski pesnik nosi u se-

realnosti pesnika, šanse real-
nosti koju treba otkriti u do-

nalnog nasledja nego sve mu-

življaju, pronauci u osećanju i zeji sveljudske želja i težnji.

aktivno, to jest aktivistički Istinski je pesnik — sva ljud-

ovaplotiti u reč. Ne odzrcaliti ska istorija i ne samo ona. On

Bilo bi to pasivnost u protivu-
je i svest budućnosti pre bu-

rečju sa istinskim poetskim de-

dućnosti. Čežnja za njom. On

ponavljuju ni novine a kamoli ovo sada u kome se suđi

časne ili ne, ili mrtve misao-Eichmannu ne i kubizmu, ho-

ću da kažem narodu Kube či-
joj su slobodi arogantni i
prepotentni drski a nedaleko-
vidi hteli da sude. Ovo se
poetsko sada ne iscrpljuje ni
presudama ni neuspelim gang-

sterskim pokušajima iskrcavan-
ja. Ni sve širim saznanjem
da hipotetična ili ne sloboda
jednih nema prava da odre-
đuje granice slobodi drugih.

To sve opet ne znači da je isti-
nska pesma upućena da bude
stihovani politički traktat na
dnevne teme i ne znači da se
isključivo motivima angažo-
vanim u borbi za progres mo-

že poetski da izrekne ovo čo-
vekovo sada. Ono što se zna o
pesnicima, istina o onima koji
su stvarali u sasvim drugim

uslovima, upućuje zaključci-
ma da se ronjenjem u sebe,
subjektivno i prividno oslo-
bodenjem od plaćanja danka

danu, dolazilo do rudnih žica

pevanja i izvora pesme. Ni to

ni je sigurno jedini put. Pute-
ve ima bezbroj. Hrabrost je

poći jednim kojim još niko
nije kretao. Zasluga je otkriti
i reći posede koji još nisu ima-
li vlasnike, jer nisu bili izre-
čeni, jer su spadali u neizre-
civosti.

Ja sigurno nisam taj koji će
ikom savetovati da ne pokuša
da otkriva nove prostore do-
življaju sebe u svetu, makar i
mislio da uzalud pokušava da
nadje sebe, tu sreću i nesre-
ću tamo gde je on traži. Znam
da poetski govor može da iz-
ggolji iz svake tačke ljuds-
kosti u svemiru, na ma kojoj
širini i dužini neogramičenog
i sve beskrajnijeg sistema ot-
krivanja čovečnosti. Pod uslo-
vom da pesnik ne robuje pre-
vazidjenom.

Ipak, ne smetnimo s uma-
ponekad i kad sve ubedjuje da
je reč o takvom robovanju
predrasudama, istinska poe-
zija ume da iznenadi nesluč-
nim otkrićima.

Inače ne bi, izmedju osta-
log, bila i iznenadnjene.

arthur luis piza (brazil)

prosti pad (gravura u boji)

